

Telecí, 30.12.18, po Vánocích

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ž 93, 1-2.5

PÍSEŇ 192 dobře staví

VSTUPNÍ MODLITBA

Svatý Bože a laskavý Otče, v těchto dnech jsme znovu přijímali radostnou zprávu o tvé lásce. Tys nám, ubohým a ztraceným, dal svého jediného Syna, aby nás hledal a přivedl zpátky k tobě. Přišel svou obětí zaplatit náš dluh a svou krví smyl naše viny. Už ti nejsme cizí, ale smíme k tobě volat jako tvé vlastní děti. Je nám nepochopitelná tvá láska, zjevená v dítěti, které jsi svěřil lidským rodičům a v němž jsi připravil spasení pro všechny. Žasneme nad takovou láskou. Je nám líto, že nemáme nic, čím bychom ti mohli poděkovat a vzdát chválu. Naše srdce jsou často neradostná a slova zahalena tajemstvím. Nezasloužíme milost, nejsme hodni tvých milosrdenství. A přesto k nám vztahuješ ruku a my se jí smíme chopit, smíme přijmout dary, jimiž nás zahrnuješ. Stojíme před tvou tváří spolu se vším lidem, který máš na zemi. Přijmi chválu své církve a její viny přikryvej slitováním. Požehnej jejím shromážděním. Zmocňuj kazatele, aby věrně zvěstovali tvé slovo, otevřej uši posluchačům, aby se dali vést tvou pravdou. Svým Duchem buď uprostřed nás. Amen.

I. ČTENÍ / Iz 11, 1-4a

PÍSEŇ / 209 o slunce spravednosti

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Dobrotivý Otče, předstupujeme před tebe se svými prosbami. Vždyť Pán Ježíš Kristus zaslíbil, že nám dáš vše, zač bychom tě prosili v jeho jménu. Prosíme, učiň, abychom celý svůj život stavěli na něm a měli jedinou oporu v něm. Pomoz církvi po všem světě, aby následovala svého Pána, byla mu věrná v protivenstvích a nesla blízkým i dalekým jasné svědectví o tvém slitování, o naději, kterou mají všichni ve tvém Synu. Nechť společná radost vánoční zvěsti sblíží křesťany různých vyznání, aby poznali, že jsou všichni jedno jako tvé děti a dědici tvých zaslíbení. Prosíme, spravuj svým Duchem i náš sbor a jeho práci. Dej, abychom trpělivě a laskavě hledali cestu k těm, kteří se vzdalují společenství tvého lidu a nevedou syny a dcery k tobě. Prosíme za děti a mládež, která se shromažďuje v církvi. Prosíme za učitele, aby měli pro svou práci sílu a moudrost, a děti, aby si jich vážily. Smiluj se nad dětmi, které jsou opuštěny a nežijí v rodinách. Otvírej srdce lidí, aby nad nimi měli lítost a v lásce je přijímali. Bože všelikeho slitování, ty víš, co kdo potřebuje. Buď útočištěm a zachráncem všech, kdo k tobě volají. Dej ducha lásky a dobré vůle do srdcí lidí mocných i prostých. Veď sám jejich rozhodování. Tys připravil pokoj všem končinám země. Pro Ježíše Krista, tvého Syna, našeho Spasitele, k tobě voláme: Otče náš . . .

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ga 4, 4-5-7

POŽEHNÁNÍ Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce, ani za noci měsíc. Hospodin tě ochrání ode všeho zlého, on ochrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen. (Ž 121,5-8)

PÍSEŇ 485

N. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Lk 2, 36-40

Když rodiče Josef a Marie přišli se stále ještě čerstvě narozeným Ježíšem do chrámu v Jeruzalémě, aby učinili zadost předpisům Mojžíšova zákona o obřízce a zasvěcení Hospodinu, setkali se v chrámě se Simeonem a Annou. Simeon byl už starší pán, byl to však člověk spravedlivý a zbožný, Boha se bál a jeho přikázání zachovával, a hlavně s ním byl Duch svatý. A bylo mu předpověděno, že bude žít, dokud neuvidí Syna Božího.

A tak žil a jednoho dne se skutečně dočkal. Sám Duch ho přivedl do chrámu, kde spatřil jeho. Vzal ho do náručí a pronesl proctví o tom, že Ježíš je opravdu Boží Syn. Dokonale tím udivil Ježíšova pozemského otce i matku, kterým Simeon také poželhal.

Aby toho však nebylo málo, objevuje se na scéně Anna prorokyně. Anna, jejíž otec Fanuel patřil do jednoho z kmenů praotce Jákoba, na němž spočívalo Hospodinovo požehnání. Takže velmi konkrétní osoba s jasným historickým pozadím. A tato prorokyně Anna měla už taky svůj věk, sedm let v manželství, sedmdesát sedm roků vdovou a teď, ve svých čtyřiaosmdesáti už byla doma. Totiž doma, coby prorokyně žila v chrámu, postila se a modlila a tím sloužila Bohu. Ve dne v noci. Až když do chrámu přišel Josef s Marií, malým děťátkem a zbožným Simeonem, přišla na ni i její hodina a

začala pronášet chvály. Totiž chvály, chválila především Boha a všem, kdo čekali, až přijde ten, který vykoupí a tím zachrání celý Jeruzalém, to město Boží i s chrámem, řekla, že je to on. Že se tak stane právě v tomto dítěti.

My už sice máme vánoční svátky se zprávou o narození Krista za sebou a zítra nás čeká konec tohoto roku a pozítří zase začátek nového, ale zkusme se na chvíli zastavit a jen tak čekat. V setkání zbožného a spravedlivého Simeona s Ježíšem totiž také končí něco starého, starý věk očekávání vysvobození z nekonečných otroctví a béd bez Hospodinova Mesiáše a začíná něco nového. Nový věk plný spásy, nového života a naděje v jeho dobrý konec.

Přichází to, co už možná nikdo ani nečekal, minulost Simeona a Anny a celého Izraele s novým nebo možná klidně staronovým Ježíšem, který nás přišel všechny zachránit a přinést naději.

Teď to sice trochu vypadá, že to staré bylo jakoby celou dobu špatně a jen se už čekalo na to nové, příp. něco nového, ale opak je pravdou. V prorokyni Anně je ztělesněna nejen celá minulost starého Izraele i se všemi zaslíbení, které si nesl, ale především jeden velký přelom. Mezi tím, co bylo a tím, co bude. S čím přichází i ten nově se narozený Ježíš a to, v čem jsme až doposud žili. A co že to?

Slavná minulost sahající až do mnoha pokolení dozadu, k otcům a dcerám našich otců, ke všem životním příběhům, kterými

si naši předchůdci, ale i současníci ve víře prošli a procházeli.

K tomu, co nás a možná i vás potkalo i jen v tom již končícím roce. Od chvíle, kdy nebylo jasné skoro nic nebo jen málo a čekalo se, co nebo kdo přijde, do teď, kdy je jasné, že ten, který se před chvílí narodil, je on, zaslíbený Mesiáš a ten, který neměl dlouho kam jít, skončil nakonec v náručí těch, kdo se vyznačují především tím, že před jeho tváří chválí Boha. Tak i prorokyně Anna, ztělesněná minulost, zbožný muž Simeon a malý Ježíš se svými pozemskými rodiči, který ještě ani pořádně netuší, co se to kolem něj vlastně děje.

A co že to? Inu, je zaslíben a čeká ho velká a slavná budoucnost. V něm se naplní všechny naděje, splní všechna stará zaslíbení a konečně přijde i ten, bez něhož by to celé vůbec nešlo, nebeský Otec plný milosti a síly. Prozatím jsme však i my stále na začátku. Malému Ježíšovi teď nezbyvá než vyrůst a nám růst spolu s ním. Ke chvále a slávě Boží, k milosti, která je s ním a podle všeho i s námi, kdo trpělivě čekáme, co přijde.

Marie a Josef splnili vše, co jim zákon Páně nařizoval, přinesli Ježíše až do Jeruzaléma, kde se ho ochotně ujali muž a žena, kteří o něm hned prohlásili to, co bude hlavním úkolem Božího Syna, zachránit svůj lid, ale i všechny národy z moci hříchu a smrti. A povede se mu to nakonec? Jak i ten náš příběh dopadne? Jak to celé skončí, dobře nebo špatně? A pro koho? Možná se to nezdá, ale Je-

žíšův příchod na tuto zem je plný otazníků. Poznamenan nejružnějšími prorocstvími, doprovázen těmi, kdo to už možná ani nečekali a je i pro nás něčím výjimečný? Nebo jsme si už takřikajíc zvykli, že se to koneckonců každý rok opakuje a nic zas tak zásadního či přelomového se vlastně neděje.

Nebo snad děje? Ježíšovo narození byla událost, které si nakonec všimli takřka všichni, kdo mohli. Od pastýřů, přes nebeské anděly, po jeho rodiče a přes ně až k naší dnešní prorokyni. Byla to událost doprovázena poměrně nezvyklým množstvím řečí. Sice většinou slavnostních a Boha chválících na každém kroku, ale hlavně za-slibujících veliké věci. Od málokoho se toho v historii tolik očekávalo a málokdo přišel s tím, že právě ten to tu všechno zachrání než ten od skutečného a pravého Boha poslaný.

Už od narození tolik nadějí do jednoho člověka, který má tu moc nám navíc i tu naši minulost tak pěkně shrnout a ukázat dopředu. Nebo dopředu, Josef s Marií se naopak museli vrátit tam, odkud přišli a jakoby začít hezky od začátku. Po všem tom předpovídání, co slavného a velkého se má stát a stane, vracejí se naši tři hrdinové zpět. Do Galileje do svého města Nazareta, odkud i sám Ježíš vyjde zase až ve svých dvanácti. Mezitím bude ještě coby dítě růst v síle a moudrosti. Stop, tečka a k milosti Boží se ještě dostanu. I my a všichni lidé dohromady bychom měli žít v síle a moudrosti. Proč je

to pro Božího Syna tak zvláštní, že se o tom musí evangelista Lukáš zmínit a pro nás víceméně samozřejmé. Inu a možná proto, že síla a moudrost, řecky sofia nic zas tak samozřejmého není. Navíc šlo o dítě, od něhož se to, je-li zdravé, sice asi většinou očekává, ale kam se nakonec vyvine, nikdo už moc nevíme. A můžeme jen věřit, že se nám jen tak neztratí. To dítě však rostlo především v síle ducha, takže postupně přerůstalo všechny své učené spolubratry a všichni se nad ním jen divili. To dítě rostlo v síle, kterou bychom ze všeho nejraději přáli všem, nejen těm, kteří na to mají buňky, ale i těm, komu se v tom uplynulém roce něco starého uzavírá a končí, na co už mohou leda vzpomínat a mnoho zas tak nového se alespoň zatím moc neotevívá. Růst duchovně i duševně bylo a je dáno dítěti, komu se tak navíc děje z Boží milosti, a právě teď přichází ta chvíle, kterou jsem zasliboval, pár slov k tomu, co má i s námi Bůh v plánu.

Ježíš byl už od počátku Syn Boží, nepřišel k tomu až v dospělosti, ale naopak vstoupil už jako malé dítě do naší pozemskosti, žil uprostřed rodiny a studoval Písma. Takový ideální konfirmand. A tak ukazoval cestu každému z nás. Neporosteme-li totiž v síle a moudrosti, nepronikneme do tajemství Božích plánů s námi, píše se v jednom chytrém komentáři. A růst v moudrosti pak znamená růst v bázni Hospodinově, v oslavování jeho skutků a hledání jeho vůle, jak o tom svědčí i Písma, píše se tamtéž. Jenže jak to udě-

lat, když je všude tolik možností a cest, kudy se vydat a jak to udělat, abychom i my na takové cestě k moudrosti a síle ducha zůstali, to nám už nikdo neřekne. Bát se Boha, oslavovat jeho skutky a hledat, co chce on, a ne my nebo snad se pokoušet do něj proniknout v naději, že se dozvíme, co má s námi vlastně v plánu? Ani ani. I s Ježíšem byla především, a hlavně Boží milost. Je i s námi?

Věřím, že ano. Že si nás Bůh zamiloval jako svého syna proto, aby díky němu a díky nám mohl být i tady a teď, v předposledním dni starého roku a spolu s námi čekat, co bude dál.

A my tak můžeme do těch Božích plánů s námi lidmi vstupovat v důvěře a naději, že je ta Boží milost i s námi a spolu s Ježíšem očekávat věci příštích. Zní to sice všechno dost nekonkrétně, nehmatatelně, a tak trochu i nejasně, ale klidně si do toho vyhlížení a současně ohlížení můžeme dosadit, co nás osobně v tom již končícím roce potkalo a s čím vstupujeme do toho dalšího. Zatím jsme však stále v milosti Boží. Zajatci jeho milosti, jak praví klasik.

Co k tomu dodat? Setkání starého a nového se děje právě teď a tady. Právě v Simeonovi a Anně a jejich prorockým a požehnáním se i před námi otevírá něco, o čem třeba ještě nemáme ani tušení. Nový věk plný milosti a pravdy, Boží přítomnosti, ale i vzdálenosti, ale hlavně nadějných očekávání, co nám ten rok zase přinese.

PÍSEŇ / 442 pane, dnešek